

הקבורה כבר לא היה מקום חניה בשבילים שבין העצים.

במקום בלטו חבריו לעבודה של האלוף (מיל'), אנשי רשות שמורות הטבע, לבושים בחולצות ירוקות בהירות.

האלופים במילואים באו בין הר ראשונים. אחריהם באה הצמרת הפוליטית, בעיקר מהקואליציה אך גם של האופוזיציה.

בשעה היעודה, 3.30, הופיע הקר מנדקר. הארון הורד ומסע ההלוויה החל מייד, כאשר ראש-הממשלה ר השרים שבאו לטקס מתערבבים בקהל האבילים, ללא ניסיון מצד שר מריהראש להפריד ביניהם.

הארון הנישא קטע את השיחות התבריות ואת החלפת הרשמים בין הנוכחים, אך לא לזמן רב. מייד אחרי שהארון נטמן בעפר הר רב הצבאי הראשי החל נושא נאום משעמם, התחדשו השיחות החבי ריות של האצולה הישראלית.

מחפשים

מכרים

ה רמטכ"ל הירצא, שבא עם אשתו, פרש לצד ולחץ ידיים רבות. שיחת-היום היתה התבטאר יותיו בישיבות ועדת-החקיקה-והבי טחון שנערכה באותו יום, שבה הוא השמיע ביטויים גזעניים חסי רייתקדים נגד ערביי ישראל והר שטחים ואמר דברים בוטים נגד חברי-כנסת. כאשר יורשו המיועד, משה (מוישה וחצי") לוי, לחץ

אביגדור (יאנוש") בוגל, יריב, שהיה ראש אגף-מודיעין במילחמת ששת-הימים, בא להלוויה הישר מיום העיון השנתי שנערך לזכר הרמטכ"ל דויד אלעזר, שנערך באוניברסיטת תל-אביב מטעם המכון ללימודים אסטרטגיים. כמעט כל משתתפי הכנס באו להלווייתו של יפה.

צילום משותף
האלוף (מיל') אהרון יריב (מימין) מחיך במלוא הפה למצלמה, כשהאלוף אורי שימחוני (במרכז מציע לו תמונה משותפת, אחרי שראה שצלם העולם הזה נמצא לידו. לצידו (משמאל) עומד בלבוש אזרחי האלוף

עזר ראש אג"ם במילחמת ששת-הימים, עזר וייצ' מן, בא להלוויה עם אשתו ראומה.

(המשך מעמוד 31)
דרגת אלוף, ואפילו כאלה שזכרו אותו מהשירות המשותף בצבא הבריטי.
רובם שירתו יחד איתו במילחמת

אל הקבר הם נראו מתאמצים מאוד. יפה היה ידוע כגדול-מידות, אך בתקופה האחרונה רזה מאוד. מחלת הסוכרת שבה חלה ושבעטיה נותח ואושפז זמן רב בבית-החולים — כירסמה בגופו הגדול.

וישקל כבד
הארון של יפה נישא בידי שישה תת-אלופים מפתח בית-הקברות של רמת-השרון אל הקבר. מישקל הארון לא היה קל, וכאשר הגיעו נושאי

גים, אולרים. בין הפריטים המוזר רים היו גם ספרים. הרבה ספרים. הוא היה תולעת ספרים.

מותו של יפה לא בא בהפתעה. היו אף שאמרו, כי מותו גאל אותו מיסורים קשים של מחלת הסוכרת, שכירסמה בגופו. אולי מסיבה זו לא הוללו דמעות רבות בבית-הקברות הקטן של רמת-השרון, שם הוא נקבר.

הרמטכ"ל רפאל איתן, והיו שם אנשים הנושאים עד היום את נס מפא"י ההיסטורית, כמו אריה (לר"ב) אליאב.
כולם זכרו בוודאי את האימרה שיוחסה ליפה מאז שנות הארבעים. הוא נשאל או איך הוא רואה את הבעיה הערבית. תשובתו, על פי הסיפור: "מבעד לכוונת הרובה". יפה היה איש יוצא-דופן. ביתו רחב-המידות בנווה-מגן שבצפון תל-אביב היה עמוס באוספי תחביביו ביו השונים: כולי טבע, כובעים, מקלות-הליכה, מטבעות, תרבה כליזין — רובים, אקדחים, סכיי

ששת-הימים, כאשר הוא נקרא לי התייצב, בגיל מבוגר יחסית (53), בראש אחת האוגדות שהוטל עליה לכבוש את חצי-האי סיני. אחרים שירתו עימו כבר ב-1948, עת התר גייס לצה"ל.

"מבעד לכוונת"

בית-הקברות, השוכן בלב פרדס שתפויו נרקבים משום שלא נקטפו השנה, היה צר מלהכיל את הבריים אים להלוויה. שעה ארוכה לפני

את ידו, הוזרו גם לדוות לו את התגובות ששמע על כך במהדורת החדשות ברדיו.
עזר וייצמן הסתודד עם אלי לגדא, עוזרו לשעבר. גד יעקובי חיפש ידיד שיוכל לדבר איתו בזמן ההספדים ולא להשתעמם. מושה גור חיפש חברים לנשק, ואילו יגאל הורביץ נאלץ לשמוע את הזמר אילקה רווה מזכיר לו בקול חרס כיצד שאל בפחד לדעתו של חבר, שאיתו נסע בחיפה בשנת 1948, מתי יש להחזיר מכות לתור קפיהם הבריטים. השר בלי תיק, מרדכי בן-שפירא עמד במרחק מה

ה באים להלוויה לא השתייכו כלל למחנה פוליטי מוכר אחד. היו שם אנשי ימין קיצוניים, כי סגן-יושבראש הכנסת מאיר כהן קצין צנחנים ראשי עמוס ירון מצייר את הדרך הנוחה ביותר להגיע לביתו, לבקשת תת-אלוף צורי.

כתובת